„Maar dat ga ik juist," zei zij en, hoewel zij glimlachte, stonden haar oogen treurig. Zij hield dolveel van haar moeder, en de gedachte, dat zij zelfs te ziek was om door de telefoon met haar te spreken, verontrustte het meisje erg.

„Stel U voor!" ging Theydon voort, vastbesloten haar te beschermen en met haar samen te reizen, tenzij dit openlijk door haar verboden werd. „Ik ga daar vanmiddag net met een Amerikaanschen vriend naar toe. Mogen wij in Uw coupé komen? Is er plaats voor twee?"

Hoewel Evelijn Forbes den vorigen avond door hun levendig gesprek zich tot Theydon aangetrokken gevoeld had, had ze veel liever alleen gereisd of in 't gezelschap van vreemden. Toch kon zij moeilijk zulk een verzoek weigeren, en haar gezond verstand zei haar, dat een gezellig praatje met iemand als Theydon een betere manier was om de twee en een half uur te dooden dan over den aard en de hevigheid van haar moeders ziekte te zitten tobben.

„Er is plaats genoeg," zei zij.

Zonder meer omslag stapte Theydon in, gevolgd door Handyside. Er waren vijf plaatsen in den coupé, terwijl er een deurtje naar een gangpad voerde, dat door den geheelen wagen liep. De twee overige reizigers waren beste menschen, die noch de aandacht trokken, noch daarop gesteld waren.

Handyside werd voorgesteld, en zei dadelijk iets handigs.

„Of ik ook wist wat ik deed, toen ik Theydon overhaalde vandaag een dagje met me uit te gaan," zei hij met een glimlach, die het meisje geen twijfel overliet, hoe dit gezegde als compliment bedoeld was.

„Maar 't is nauwelijks een uur geleden sinds ik met mijn vader gesproken heb, die bij Mijnheer Theydon was," zei zij. „Was U er toen ook, Mijnheer Handyside?"

„Neen, in het huis ernaast. Dichter ben ik niet bij Theydon in de buurt geweest, vóór wij elkaar ontmoet hebben en een taxi naar Victoria genomen hebben."

Theydon was ingenomen met zijn bondgenoot. Geen diplomaat, die zich jaren lang getraind had om belangrijke feiten te verbergen, had het meisje handiger met 'n kluitje in 't riet kunnen sturen, terwijl ieder woord toch waar was.

„Aha!" zei zij, terwijl zij Theydon beteekenisvol aankeek, „we zijn dus allemaal speelballen van de fortuin. Hoe vreemd! Natuurlijk weet U niet, Mijnheer Theydon, waarom ik hier ben. Ik heb een telegram van mijn moeder gekregen, of tenminste uit haar naam gezonden. Zij is plotseling ziek geworden."

„Dat is slecht nieuws," was het antwoord, vol meegevoel. „Als de boodschap niet direct van Mevrouw Forbes gekomen is, zou die dan niet een beetje overdreven kunnen zijn? Sommige menschen kunnen nooit telegrammen schrijven. Het feit, dat ieder woord twee en een halven cent kost, drukt hen als een nachtmerrie." Zooals hij gehoopt en verwacht had, haalde zij het telegram uit haar taschje.

„Dat staat er," zei zij, en las:

„Mevrouw Forbes ziek en niet in staat te telefoneeren. Kom onmiddellijk. Gérant, Royal Devonshire Hotel." Met een door tranen verstikte stem voegde zij er aan toe: „Dat klinkt toch zeker erg genoeg."

„Is het aan U persoonlijk gericht?" zei Theydon, die zijn hersens afpijnigde om een middel te verzinnen, waardoor hij het angstig voorgevoel van het meisje kon doen verminderen, zonder de andere reizigers te laten bemerken dat zij misschien van huis gelokt was door een wreede list van haar vaders vijanden.

„Ja."

„Maar is dat op zichzelf al niet wat eigenaardig? Men zou denken, dat zoo'n belangrijke boodschap aan Uw vader gezonden zou worden."

„Waarom?"

„Wel, mannen zijn beter geschikt om zulke schokken te verdragen. Het is harteloos, of, op zijn minst gezegd onnadenkend, om U zulk een bericht per telegram te sturen."

„Ik begrijp er niets van. Moeder schreef me vanochtend, dat ze vanmiddag naar een picknick aan Beachy Head zou gaan."

„Ik ben ervan overtuigd," zei Theydon ernstig, „dat iemand een fout heeft begaan. 't Zou wel kunnen, dat de een of andere domme vreemdeling 't gedaan heeft. Ik zal niet gerust zijn, Juffrouw Forbes, vóór ik met U mee naar het Royal Devonshire Hotel gegaan ben en gehoord heb, wat er eigenlijk aan de hand is. Als Uw moeder U noodig heeft, wilt U mij misschien wel toestaan aan Uw vader te telefoneeren, daar hij erg ontsteld zal zijn als hij thuiskomt en de reden van Uw reis verneemt." — „Maar ik kan er niet aan denken, dat U terwille van mij Uw plannen opgeeft. Ik weet zeker dat ik, als we in Eastbourne aankomen, golf clubs onder Uw bagage zal zien."

„Neen," lachte Theydon. „Mijn vriend hier weigert te spelen vóór hij iets van 't land gezien heeft. Hij weet dat het uitzicht van een golfspeler begrensd wordt door het dichtstnabijzijnde kuiltje."

Handyside ging daar op door.

„Dat is 't juist, Juffrouw Forbes," zei hij. „Ik ben gewaarschuwd door vreeselijke ondervindingen van een van mijn vrienden. Hij verliet Newark, New Jersey, om een reis door Europa te maken, maar ongelukkigerwijze had hij zijn golf clubs meegenomen. Als je hem nu vraagt hoe hij de Westminster Abbey of het dal van de Wye vond, vertelt hij je, dat hij geen tijd gehad heeft er naar toe te gaan, maar dat het vijfde gat in Sandwich ellendig is, terwijl het dertiende in St. Andrews een stomme zijn spraak terug gegeven zou hebben van pure ergernis."

Ze schenen Juffrouw Evelijn Forbes niet te willen laten piekeren op haar reis naar Eastbourne.

Tusschen haar en Theydon was op dat oogenblik een eigenaardige verhouding. Aan den eenen kant had Theydon thans een bijzonder goed inzicht in het gevaar, dat Forbes en al zijn familieleden bedreigde; aan den anderen kant wist het meisje, dat haar vader op de een of andere manier iets te maken had met den moord in de Innesmore Mansions No. 17. Toch was een openlijk gesprek erover buiten kwestie, en ze namen beiden de voorzichtigheid, hun door de omstandigheden opgelegd, blijmoedig aan, zoodat de vreemden in den coupé weinig vermoedden, wat voor ernstige gevolgen een schijnbaar toevallige ontmoeting had tusschen een aardig meisje en twee heeren op dien zomerschen middag in den sneltrein naar Eastbourne.

De Amerikaan speelde prachtig zijn rol. Als hij niet rake, humoristische opmerkingen over Engelsche gewoonten en manieren maakte, was hij zelfs nog critischer over zijn landgenooten. Hij meende dat de Londensche, zooals hij 't uitdrukte, uitgaande wereld wel precies op de New Yorksche zou lijken, en hij staafde deze bewering met vele wijze gezegden en voorbeelden uit dezen tijd.

Zóó ging de reis naar de Zuidkust prettig genoeg voorbij. Toen zij uitstapten, begon het meisje dadelijk weer over de zaak, die haar na aan 't hart lag. „De heeren moeten zeker naar hun bagage uitkijken," zei zij. „U wilt me zeker wel niet kwalijk nemen als ik maar gauw naar 't hotel ga. Als U daar komt, Mijnheer Theydon, zal ik er voor zorgen, dat ik U dadelijk te spreken krijg. 't Is bijzonder vriendelijk van U zich over mijn belangen bezorgd te maken."

Maar Theydon had een plan klaar, daar hij deze moeilijkheid al voorzien had.

„Mijnheer Handyside zal voor alles zorgen," zei hij snel. „Laat mij astublieft met U meegaan. Ik zal geen oogenblik rust hebben, vóórdat ik weet, dat Uw moeder alleen maar een kleine ongesteldheid heeft."

Evelijn begreep er niets van, maar was bereid in alles toe te stemmen, als ze haar moeder maar gauw bereikte. Handyside maakte de zaak gemakkelijk door zijn hoed af te nemen en weg te loopen in de richting van den bagage-wagen.

„Och," zei zij, „het kan me niet schelen wat er gebeurt, als ik maar geen tijd verlies."

De daad bij het woord voegende, haastte zij zich naar den uitgang, en mompelde iets, dat als een excuus klonk voor haar kortafheid, toen zij den controleur voorbijging. Hier ontstond er een oogenblik eenige moeilijkheid. Theydon had vergeten zijn kaartje aan Handyside te vragen. Het meisje had natuurlijk haar eigen kaartje, maar haar metgezel mocht er niet door. Hij begon de kwestie uit te leggen, maar de beambte had 't te druk om er naar te luisteren. In zijn wanhoop haalde hij een pond te voorschijn, en zijn visitekaartje.

„Hier," zei hij. „Dit kunt U als een pand houden — dat mijn kaartje afgegeven zal worden. Deze dame is naar 't ziekbed van haar moeder geroepen, die ernstig ongesteld is, en ik moet haar persé naar het Royal Devonshire Hotel vergezellen."

Gelukkig was de beambte zoo slim om te zien, dat de ernstig-uitziende passagier de waarheid sprak.

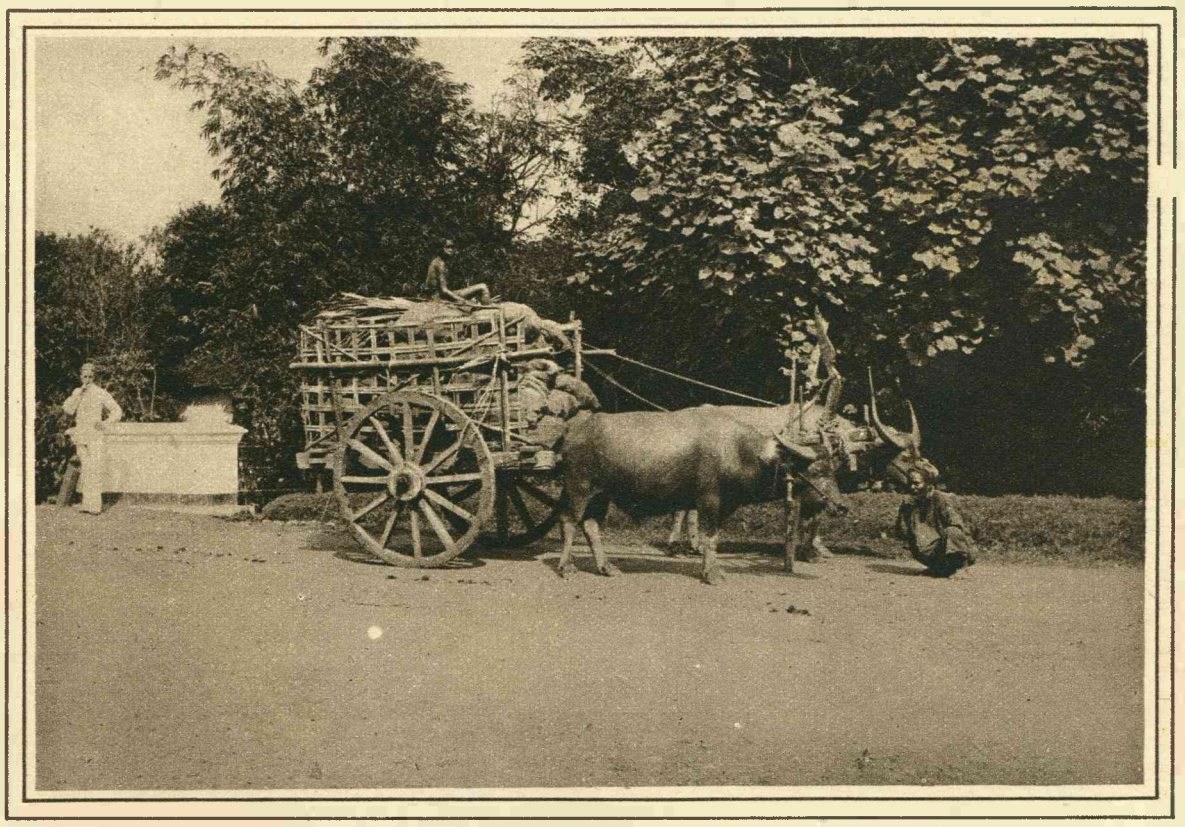
„'t Is goed, mijnheer," zei hij. „Wij moeten oppassen met de kaartjes, ziet U."

(Wordt vervolgd).

HET BEVLOEIEN DER RIJSTVELDEN IN CHINA.

Een aardig-bedachte inrichting om water op te pompen. Door een vierkanten houten koker gaat een ketting zonder eind met houten schakels. Elke schakel draagt een vierkant plankje, dat precies in den koker past. Deze plankjes voeren bij het voortbewegen van den ketting door den koker het water met zich mee. Door middel van een tredrad wordt de ketting rondgedraaid. Op de foto zien we papa en zijn beide zoons aan dezen arbeid bezig. Een leuning behoedt hen voor vallen.

HET TRANSPORT IN DE BINNENLANDEN VAN INDIË.

Een kar (grobak) bespannen met Indische buffels (karbouwen). De karrevoerder zit op zijn hurken (een geliefde houding bij de Inlanders) kalm te wachten op de dingen die komen zullen, terwijl zoonlief boven op de kar zit.